

VERTIGO

NR. 97 & 98 | OKTOBER - NOVEMBER 2024

Een duizelingwekkende dosis cinema

COVER • COVER • COVER • COVER • COVER • COVER • COVER • COVER • COVER • COVER
1

JULIE ZWIJGT

"EXTRAORDINARY...
A BRILLIANT MINDF*CK OF A MOVIE"
INDIEWIRE

A SEBASTIAN STAN RENATE REINSVE ADAM PEARSON DIFFERENT MAN

A FILM BY AARON SCHIMBERG

A24 PRESENTS A KILLER FILMS AND GRAND MOTEL FILMS PRODUCTION A FILM BY AARON SCHIMBERG SEBASTIAN STAN RENATE REINSVE ADAM PEARSON "A DIFFERENT MAN"
CASTING BY MAGGIE THY FOX MUSIC BY JIMARIELO SIMEONELLI COSTUME DESIGNER STACY GERMAN EDITOR TAYLOR LEVY PRODUCTION DESIGNER ANNA KATHLEN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JIM PATRICK SPHEERLE CO-PRODUCER PAMELA KUFFLER
EXECUTIVE PRODUCERS SEBASTIAN STAN AARON SCHIMBERG PRODUCED BY CHRISTINE WACHON VANESSA MCDONNELL GABRIEL MATTERS WRITTEN AND DIRECTED BY AARON SCHIMBERG

VANAF 27 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

SEBASTIAN
STAN

JEREMY
STRONG

AND

MARIA
BAKALOVA

FESTIVAL DE CANNES
2024 OFFICIAL SELECTION
COMPETITION

THE APPRENTICE

A FILM BY ALI ABBASI WRITTEN BY GABRIEL SHERMAN

16 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

CHRISTMAS COMES A BIT EARLY THIS YEAR

VANAF 13/11/2024 IN DE BIOSCOOP

LE ROYAUME

een film van Julien Colonna

O'BROTHER PRESENTS

TERRIFIER 3

A FILM BY DAMIEN LEONE

23/10 IN DE BIOSCOOP

WWW.OBROTHER.BE

O'BROTHER

www.cherrypickersfilm.be

cherrypickersfilm

@cherrypickersbelgium

VIDEOROOM

CLASSIC CULT FILMS

BLINDMAN
KMRU
JOHANNES IS ZIJN NAAM
FÉLICIA ATKINSON
OREN AMBARCHI

MATTIAS DE CRAENE
MARIAM REZAEI & FARIDA AMADOU
MATTEO MYDERWYK
PORCELAIN ID & YOUNISS

&

DONNIE DARKO
NIGHT OF THE LIVING DEAD
RUBENS
LES YEUX SANS VISAGE
DRAGON'S RETURN

THE HOLY MOUNTAIN
BLOOD TEA & RED STRING
GOOD TIME
PURPLE RAIN

NEW LIVE SOUNDTRACKS

10-19 OKT 2024

viernulvier.gent/videodroom
Een festival van VIERNULVIER & Film Fest Gent

- 7 VOORWOORD
- 10 JULIE ZWIJGT
- 16 KNEECAP
- 18 MILANO
- 22 HERE
- 24 FILM FEST GENT
- 28 WAAROM WETTELEN
- 34 KLAPS

INHOUD

51st edition International Film Fest Gent

FILM FEST GENT

9 → 20 October

tickets & info filmfestgent.be

Cineville is onbeperkt

Schrikken
Nagelbijten
Naar de film
gaan vanaf
€ 18 / maand*

cinevillepass.be

*Een persoonlijk Cineville-lidmaatschap biedt onbeperkte bioscoopbezoeken vanaf € 18-, per maand (<26 jaar) en € 21-, per maand (>26 jaar) in de partnercinema's in Brussel en Wallonië.

VERTIGO

VERTIGO

vertigoweb.be
info@vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Chris Craps, Ruben Nollet,
Paul Notelteurs

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTEUR

Ruud Meert

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Steven Tuffin
Postbus 10009
2000 Antwerpen

Druk

Moderna Printing

*Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, scan of
op enige andere wijze, zonder voorafgaand
schriftelijk akkoord van de uitgever.*

✕ VERTIGObe

© VERTIGOgram

f VERTIGObe

Tien jaar terug werd *Vertigo* in het leven geroepen onder impuls van enkele spelers uit de lokale filmsector. Een van de doelstellingen was om Vlaamse producties extra in de kijker te zetten. Die moeten het in de grote media qua aandacht namelijk vaak afleggen tegen internationale bioscoopreleases.

Exact een jaar geleden kregen we te horen dat het Vlaams Audiovisueel Fonds, de belangrijkste van de bovenvermelde spelers, ons geen structurele steun meer zou geven, onder meer omdat *Vertigo* 'te populariserend' zou zijn. Best ironisch, want een toegankelijke aanpak was net een van de zaken waarop het VAF bij onze oprichting had gehamerd. Ondanks constructieve gesprekken met beleidsmakers, kreten van ongeloof uit de filmwereld en een crowdfundingcampagne die bewees dat onze 'brede aanpak' wel degelijk vruchten afwerpt, lijkt het VAF-hoofdstuk voorgoed afgesloten voor *Vertigo*. Dat is dubbel jammer. Enerzijds omdat we als kleine speler alle steun kunnen gebruiken – ondertussen klus ik elders bij om te besparen op redactiekosten. Anderzijds omdat onze focus op de Vlaamse film onverminderd blijft – meteen ook de reden waarom zowel *Julie zwijgt* als *Waarom Wettelen en Milano* elk een cover hebben gekregen.

Ik blijf nog steeds rotsvast geloven in *Vertigo* als een middel om alle soorten bioscoopbezoekers van alle soorten cinema – en dus zeker ook de Vlaamse – te laten proeven. Sta me daarom toe te eindigen met een vurige oproep aan iedereen uit de sector en bij uitbreiding aan alle mensen met een hart voor film om ons magazine ook in 2025 te steunen.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

CZAR FILM

CAVIAR

private
view
productions

Bozar

DE KERN

OFFSCREEN

cinéart

MENUETTO
FILM

SEARCHERS

ne
no

Cineville

Met een duizelingwekkende dosis dank aan

OORVERDOVEND

In *Julie zwijgt* vertelt Vlaams cineast Leonardo van Dijl het verhaal van een tennistalent dat in de knoop ligt met een schandaal rond haar coach. Na de lof en awards in Cannes eerder dit jaar begon het ingetogen drama aan een indrukwekkend internationaal festivalparcours, om nu eindelijk in de Belgische zalen te belanden. 'Zwijgen is heel universeel en menselijk.' **RUBEN NOLLET**

GRENSOVERSCHRIJDEND

Julie zwijgt mag dan pas zijn eerste langspeelfilm zijn, insiders kennen Leonardo van Dijl al langer. De voorbije jaren viel de West-Vlaamse regisseur binnen en buiten de landsgrenzen op met zijn kortfilms die het stuk voor stuk hadden over de relatie tussen sporter en trainer. *Get Ripped* (2014) speelde zich af in de gymzaal, *Umpire* (2015) op het tennisveld en *Stephanie* (2020) in de turnzaal.

Met *Julie zwijgt* keert Van Dijl terug naar zijn idee voor *Umpire*, over een jonge tennisspeelster die niet weet hoe ze moet reageren wanneer haar geliefde coach op non-actief wordt gezet. 'Eigenlijk ben ik absoluut niet trots op *Umpire*', geeft de regisseur toe. 'Die kortfilm is erg simplistisch. Ik had vooral aandacht voor mooie plaatjes. *Julie zwijgt* heb ik deels gemaakt om dat recht te zetten.

Deze keer staat alles in functie van de inhoud. Er is nu ook veel meer dan toen aandacht voor grensoverschrijdend gedrag. De wereld is geëvolueerd en ik begrijp die problematiek nu zelf ook veel beter.'

TOT LEVEN

Van Dijl was van plan om het scenario voor *Julie zwijgt* in zijn eentje te schrijven, maar zijn eerste idee om het verhaal te vertellen vanuit een juridisch standpunt liep vast. De cineast beseftte dat hij liever iemand naast zich had. Gilles Coulier van productiehuis De Wereldvrede raadde hem aan om te bellen naar actrice Ruth Becquart, die zin had om meer te schrijven.

'Er was meteen een klik', herinnert Van Dijl zich. 'Ruth begreep perfect waar ik met de film

naartoe wilde. Dankzij haar kwam het hoofdpersonage tot leven. Het ging niet meer over wat de film nodig had, maar over wat Julie nodig had. We schreven allebei voor het eerst aan een langspeelfilm, dus we hadden veel steun aan elkaar. Bijvoorbeeld wanneer mensen ons voor de zoveelste keer afwezen omdat ze Julie een zwak en passief personage vonden. Terwijl zwijgen voor Julie net een actieve keuze is. Wat ze doet, is heel universeel en menselijk.'

EIGEN VERDIENSTE

Zoals de titel al zegt, houdt Julie de lippen stijf op elkaar. De kijker volgt haar voortdurend en ziet dat er heel veel door haar heen gaat, maar ze gunt absoluut niemand een blik in haar hoofd. Een hele uitdaging voor een actrice, zeker omdat die ook nog eens geloofwaardig tegen een tennisbal moest kunnen meppen.

Van Dijl dweilde dan ook verschillende tennisclubs af op

zoek naar een geschikte hoofdrolspeelster. Die vond hij in Tessa Van den Broeck. 'Haar sterkte is dat ze tegelijk heel transparant, heel kwetsbaar en heel gesloten kan zijn', vertelt de regisseur. 'Ik ben blij dat kijkers zien dat het haar verdienste is, dat ze niet zomaar mijn kleine marionet is.'

Ook de rest van de jonge cast bestaat uit tennisspelers. Die keuze

draaide nog beter uit dan Van Dijl gehoopt had: 'Als je op hoog niveau tennist, begin je op een of andere manier op een professionele acteur te lijken. Die sport stoomt spelers bijna klaar voor een rol in een film. Ze zijn zelfstandig en gedisciplineerd, maar ze kunnen ook goed om met feedback. Ze zijn het gewend om te oefenen en dingen uit het hoofd te leren.'

IN DE SCHADUW

Net zoals de kijker in het duister blijft tasten over de gedachten van Julie, speelt de film zelf zich vaak af in de schaduw. Niet zo verwonderlijk als je weet dat het camerawerk in handen was van Nicolas Karakatsanis, de internationaal geroemde *director of photography* van onder meer *Rundskop* en *Cruella*.

Toch wil Van Dijn nuanceren: 'Op de set was ik vaak degene die zei dat het nog wat donkerder mocht. We wilden ook niet per se voor de typische Karakatsanis-look gaan. Alles staat in dienst van het verhaal. Ik hoop vooral dat de film een eigen look heeft.'

Dat Karakatsanis de beelden schoot voor *Julie zwijgt* was trouwens

een gelukkig toeval. Eigenlijk zou hij een film draaien in Hollywood, maar door de acteursstaking viel dat project in het water. 'Nicolas had zin om nog eens een langspeelfilm te doen en hij vond ons scenario goed', vertelt Van Dijn. 'Hij heeft me overgehaald om te filmen op 35mm. Dat pastte beter bij de essentie van Julie en haar stilte, vond hij.'

AFSCHEID NEMEN

Julie zwijgt kreeg een uitnodiging voor de Semaine de la Critique op het Filmfestival van Cannes en was daar blikvanger. Voor Van Dijn was het een blij weerzien met Cannes, want zijn kortfilm *Stephanie* zat er al in de officiële competitie. '*Julie zwijgt* heeft ondertussen al een mooi festivalparcours afgelegd', voegt Van Dijn toe. 'Er zijn veel aangename dingen gebeurd. Jodie Foster heeft bijvoorbeeld een link

gevraagd. Cool, want ik ben een grote fan van haar.'

De regisseur heeft intussen afscheid genomen van zijn zwijgzame heldin. De film leidt zijn eigen leven en Van Dijn werkt aan nieuwe projecten. Voor een Amerikaans productiehuis dat *Julie zwijgt* gezien had, schrijft hij nu een treatment voor een film van een andere regisseur. 'Ik had nooit gedacht dat ik zo'n kans zou

krijgen, dus ik heb niet getwijfeld', zegt Van Dijn.

Plannen voor een volgende eigen film zijn nog vaag: 'Ik moet eerst overtuigd zijn dat het iets is waarmee ik aan de slag kan. Het is een leuk idee om te werken in cycli van vier jaar, maar eerst moet het concept er zijn. Dan pas kun je de timer instellen.' 📅

**JULIE ZWIJGT SPEELT VANAF
16 OKTOBER IN DE BIOSCOOP**

"HUGH GRANT IS SCARY AS HELL"

THE VERGE

HEERETIC

4 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

OF IN AVANT-PREMIÈRE TE ONTDEKKEN MET HALLOWEEN

ZONDER REGELS

Twee jonge kerels en een muzikleraar uit Belfast richten samen een hiphopgroep op. Ze rappen in het Iers, want ze willen die taal nieuw leven inblazen. De donkere komedie *Kneecap* van regisseur Rich Peppiatt brengt een fictieve ontstaansgeschiedenis van een echte band, waarvan de leden zichzelf spelen. 'We hebben samen veel drugs genomen.' **RUBEN NOLLET**

De Britse cineast Rich Peppiatt verruilde zijn woonplaats Londen voor een stek in de Noord-Ierse hoofdstad Belfast, de geboorteplek van zijn vrouw. Enkele jaren geleden stapte hij daar tijdens een avondje uit op goed geluk een zaaltje binnen. Daar gaf *Kneecap* net een concert.

'Ik was meteen onder de indruk', herinnert hij zich. 'Door hun energieke muziek en hun podium-présence, maar ook omdat de paar honderd jongeren in de zaal alle teksten mee raptten, hoewel die voor de helft in het Iers waren. Dat was een openbaring. Ik had geen idee dat er zo'n jonge en levendige Ierse taalgemeenschap bestond in een grote stad als Belfast.'

Peppiatt beseftte dat hij een boeiende wereld had ontdekt, die tot dan uit de schijnwerpers was gebleven. De cineast besloot zich erin te verdiepen. Dat resulteerde in *Kneecap*, het olijke maar ook verrassend emotionele verhaal van bandleden Mo Chara, Móglaí Bap en voormalig muzikleraar DJ Próvaí.

'Kneecap is een satirische band. Daarom wilde ik een film maken met dezelfde stijl: snel en punky.'

RICH PEPIATT

Maar hoe kon Peppiatt het vertrouwen van de band winnen? Hij was niet alleen een stuk ouder, hij sprak geen Iers én hij was een Brit – een stevige hinderpaal als je weet dat DJ Próvaí op het podium stevast een bivakmuts in de kleuren van de Ierse vlag draagt, en al eens de boodschap *'Brits Out'* op zijn kont schrijft en aan het publiek laat zien.

'Ik had het geluk dat mijn schoonfamilie een begrip is in West Belfast', vertelt Peppiatt. 'Ze hebben vreselijke dingen meegemaakt tijdens The Troubles, de jarenlange bloedige strijd tussen de katholieke Noord-Ieren en de protestantse Britten. Deel uitmaken van die familie heeft me zeker geholpen, al grap ik soms dat ik misschien wel een spion van MI5 ben en heel diep undercover zit. Ik ben ook lessen Iers gaan volgen en heb samen met de band veel drugs genomen. Dat schept ook een band. (lacht)'

Geestverruimende middelen spelen dus niet toevallig een belangrijke rol in *Kneecap*. Bovendien oordeelt de

film helemaal niet over druggebruik, in tegenstelling tot bijvoorbeeld *Trainspotting*, nochtans een van Peppiatts grote inspiratiebronnen.

'Drugs vormen een deel van de identiteit van *Kneecap*', zegt de regisseur. 'Veel filmmakers voelen zich verplicht om de ondergang te tonen zodra er drugs aan te pas komen. De meeste mensen die drugs voor hun plezier nemen, functioneren echter perfect normaal. Ik vind het dan ook cynisch dat je geen film kunt maken waarin drugs maar een bijzaak zijn.'

Peppiatt wist al snel dat *Kneecap* een donkere komedie moest worden. Dat genre sluit nauw aan bij de eerste hoeksteen van de film: de muziek. 'Kneecap is in wezen een satirische band', stelt Peppiatt. 'Daarom wilde ik een film maken met dezelfde stijl en toon: snel, punky, zonder regels. We springen dus al eens naar een scène in *claymation* of we doorbreken de vierde wand. Tegelijk heb ik nooit geprobeerd om grappen te verzinnen. Alle krankzinnige situaties in de film zijn gewoon echt gebeurd.'

Ondanks hun lichtzinnige uitstraling zijn de leden van *Kneecap* echte activisten. Ze vechten voor het voortbestaan van het Iers en de rechten van hun gemeenschap, maar ook de genocide in Palestina en de strijd van andere onderdrukte culturen liggen hen nauw aan het hart. En het kan hen geen zier schelen wat anderen over hen denken.

'Daar heb ik enorm veel respect voor', zegt Peppiatt. 'Ze zeggen waar het op staat, zelfs al weten ze dat het hen artistieke kansen en geld kost. Sommigen noemen hen immoreel, onder meer door hun druggebruik, maar ik vind ze zowat de meest morele mensen die ik ken. Daarom trekken ze volgens mij ook steeds meer fans aan.' 🍷

KNEECAP SPEELT VANAF 20 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

GEWOON ZIJN

In *Milano*, de eerste fictielangspeelfilm van *Rabot*-regisseur Christina Vandekerckhove, vertolkt Matteo Simoni een alleenstaande vader die ondanks alle obstakels een thuis probeert te maken voor zijn slechthorende zoon. In gesprek met de Gentse regisseur over haar innemende drama. 'Een warm nest bouwen is moeilijk als je er zelf nooit één gekend hebt.' **RUBEN NOLLET**

Christina Vandekerckhove is niet bepaald aan haar proefstuk toe. In 2017 leverde ze met *Rabot* een van de meest indringende en memorabele Belgische documentaires ooit af. Daarin observeerde ze met ontroerend oog voor detail het dagelijkse leven van de kleurrijke bewoners van drie Gentse sociale woontorens in de maanden voordat die gesloopt zouden worden.

Rabot liet duidelijk ook op Vandekerckhove zelf een diepe indruk na, want *Milano* is doordrongen van dezelfde sfeer. De titel verwijst naar het hoofdpersonage, een jonge tiener (debutant Basil Wheatley) die samen met zijn vader Alain (Matteo Simoni) in een klein arbeidershuis woont. Alain staat er helemaal alleen voor, sinds zijn vrouw haar prille gezin in de steek liet vlak na de geboorte van Milano. Bovendien is de jongen slechthorend. Wanneer ze in een supermarkt Milano's moeder tegen het lijf lopen, heeft dat grote gevolgen.

CHRISTINA VANDEKERCKHOVE: 'Milano is geboren uit de verhalen van de mensen die ik heb ontmoet toen ik *Rabot* maakte. Dat waren niet alleen de bewoners van de woontorens, maar ook bijvoorbeeld een deurwaarder die ik tien dagen heb gevolgd. Daarom zijn de twee films zo nauw met elkaar verbonden.'

Wat sprak je precies aan in die wereld?

'Ik wilde iets vertellen over gezinnen en slechte thuissituaties. Veel van die ouders hebben als kind zelf weinig liefde gekregen. Hoe je bent opgegroeid, bepaalt heel sterk hoe je je eigen kinderen grootbrengt. Daarover gaat *Milano* voor mij. Als je zelf niet uit een warm nest komt, is het ontzettend moeilijk om er één te bouwen voor je eigen kinderen – ook al wil je dat echt. Ik wilde de onmacht tonen die de vader voelt omdat het hem niet

Basil Wheatley, Christina Vandekerckhove & Matteo Simoni

lukt, zonder ooit de liefde die hij en Milano voor elkaar voelen uit het oog te verliezen.'

Milano heeft een ernstig gehoorprobleem. Staat dat symbool voor zijn gevoel van isolement en eenzaamheid?

'Ik vond dat het perfect paste bij een sleutelkind dat altijd alleen thuis is. Ik had ook al snel beslist om hem niet te laten spreken. Milano kan zijn stem wel gebruiken, maar hij vertikt het. Ik vind gebarentaal bovendien heel expressief en mooi om naar te kijken. En ik hou van stilte.'

Het slot van de film is zelfs bijna woordeloos.

'Sommige dingen of gevoelens

'Hoe je bent opgegroeid, bepaalt heel sterk hoe je je eigen kinderen grootbrengt.'

CHRISTINA VANDEKERCKHOVE

laten zich nu eenmaal niet vatten in woorden. Daarom gebruikte ik ook wind en regen als verhaalelementen. Die leggen een soort surreële laag op de film, die de emotionele wereld van Milano nog versterkt. Ik leg

helemaal doof. Hij draagt ook geen cochleair gehoorapparaat (*dat geluidsgolven via de schedel opvangt en versterkt, n.v.d.r.*). Milano heeft dat wel. Als er een deur dichtslaat, hoort Basil dat niet. Daarom moest hij alle dialogen en timing helemaal uit het hoofd leren en kon Matteo dus niet improviseren. We hebben een jaar lang gezwoegd om alle opnames tot in de kleinste details te plannen. We hebben iedere scène met Basil zorgvuldig voorbereid, zodat hij perfect wist wat er zou gebeuren. Dat maakte het voor hem enorm comfortabel op de set. En het resultaat is er ook naar: hij heeft fantastisch werk geleverd.'

Het was nochtans zijn eerste keer voor de camera. Hoe heb je hem daarop voorbereid?

'We hebben samen naar films gekeken, zowel documentaires als fictie. Naar *Rabot* bijvoorbeeld. Ik wilde dat hij zich de rol van Milano helemaal eigen zou maken. Daarom moest hij de leefwereld van dat personage door en door kennen. We hebben ook gerepeteerd in het huis waar we gingen draaien. Het was cruciaal dat hij die locatie op voorhand kon 'voelen'.'

Welke films heb je hem nog laten zien?

'Basil had het aanvankelijk lastig om bepaalde emoties te tonen, vooral kwaadheid en verdriet. Hij komt uit een heel andere thuissituatie dan Milano. Daarom toonde ik hem *Close*, Lukas Dhont's prachtfilm over jongens en gevoelens. Daardoor begreep hij dat je je emoties mag tonen. Ook toonde ik hem *C'mon C'mon* met Joaquin Phoenix, voor de vader-zoonrelatie en het natureel waarmee er geacteerd wordt: niet spelen, gewoon zijn.'

'Nooit werken met kinderen of dieren', luidt een oude Hollywoodwijsheid. In *Milano* doe je het allebei. Hoe viel de hond mee?

'Ik heb een fantastisch exemplaar gevonden. Obi heet hij, naar een personage uit *De Buurtpolitie*. (*lacht*) We noemden hem 'One Take Obi'. Ondertussen is hij helemaal gelanceerd: hij speelt ook mee in de nieuwe serie van Jonas Geirnaert (*How to Kill Your Sister, n.v.d.r.*) en de film van Kat Steppe (*Zondag de negenste, n.v.d.r.*). Ironisch genoeg wilde ik hem aanvankelijk niet, omdat hij eruitzag als een nette schoothond. Ik had echter al negen honden geprobeerd, die het stuk voor stuk vertikten om te luisteren. Obi deed daarentegen alles wat je vroeg. We hebben hem wel helemaal getransformeerd: zijn haar geknipt, wax erin gedaan en hem door de modder laten rollen.'

Je hebt al documentaires en kortfilms gemaakt. Voelde *Milano* toch als een debuut?

'Ja en nee. Uiteindelijk is een film maken de beelden in je hoofd vertalen voor je medewerkers. Dat is bij fictie niet anders dan bij documentaire. Alleen is de crew veel groter en dat was nieuw voor mij. Aan een documentaire werk je enkel met een klankman en een cameraman. Dat maakt je mobieler en geeft je meer vrijheid, maar ik vind het ook leuk om met heel veel mensen samen te werken. Iedereen trekt elkaar mee in zo'n ploeg.'

Werk je al aan een volgend project?

'Dat wordt iets helemaal anders: een liefdesverhaal. Het is lang geleden dat we nog eens een echte romance hebben gezien. Het wordt een vrij lichte en ietwat surreële film. Daar hou ik van. In *Rabot* stak ik ook zulke momenten, zoals de sprong van het dak en de dansende mensen in het lege gebouw. Maar in mijn volgende film zal ik daar nog een stapje verder in gaan.'

MILANO SPEELT VANAF 6 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

NEOKLASSIEK

‘De grote *Forrest Gump*-reünie!’ Met die kreet wordt de nieuwe samenwerking tussen cineast Robert Zemeckis en acteurs Tom Hanks en Robin Wright overall aangekondigd. *Here* is echter een heel ander beestje dan de dertig jaar oude klassieker. Een camera die niet beweegt, een woonkamer als enige locatie, een waaier aan tijdlijnen en baanbrekende visuele effecten vormen de hoofdingrediënten van deze gelaagde familiegeschiedenis. **STEVEN TUFFIN**

ROBERT ZEMECKIS: ‘Toen ik de gelijknamige graphic novel van Richard McGuire las, was ik meteen verkocht. Daarin zegt hij op een heel dynamische manier pertinente dingen over de vergankelijkheid van ons bestaan, over hoe alles voortdurend verandert en evolueert. Dat het verhaal vanuit een statisch perspectief wordt verteld, maakte het in mijn ogen ideaal cinemamateriaal.’

Dat moet u me toch eens uitleggen. Ik zou denken dat zo’n onbeweeglijk verstelstandpunt eerder iets voor een toneelstuk is.

‘Ik begrijp je wat je bedoelt, toch is er een hemelsbreed verschil. In een theater zou je wat er gebeurt observeren vanop een afstand, terwijl

je in de cinema deel uitmaakt van het verhaal. Je zit als kijker als het ware in de woonkamer waar *Here* zich afspeelt. Personages kunnen soms extreem dichtbij komen, vanop de Bühne kan dat niet.’

Van *Back to the Future* over *The Polar Express* tot nu *Here*: doorheen uw carrière vertelt u min of meer klassieke verhalen, maar wel steevast met hoogtechnologische middelen.

‘Ik ben in de eerste plaats altijd op zoek naar herkenbare personages, figuren waarmee jij en ik ons kunnen identificeren. Pas als ik die gevonden heb, begin ik na te denken over originele manieren om hun verhaal te vertellen. Voor *Here* gebruikte ik digitale effecten om verschillende personages geloofwaardig weer te geven in verschillende fases van hun leven. Twintig jaar terug had je deze film met vijf verschillende acteurs per personage moeten maken. Dat had een veel minder meeslepende kijkervaring opgeleverd.’

‘Mocht ik vandaag ouderwetse technieken gebruiken, dan zou de gemiddelde bioscoopbezoeker de zaal ontevreden verlaten.’

ROBERT ZEMECKIS

De oudere incarnaties van de *Back to the Future*-personages zagen er met enkel make-up toch ook best cool uit?

‘Dat zeg je omdat je naar die films kijkt door een nostalgische bril. Mocht ik vandaag zulke ouderwetse technieken

gebruiken, dan zou de gemiddelde bioscoopbezoeker de zaal ontevreden verlaten. Waarom zou ik dat ook doen? Dikke lagen make-up hinderen acteurs alleen maar in hun spel.’

Is dat niet net zo nu acteurs duikpakachtige kostuums moeten aantrekken en allerlei bolletjes op hun gezicht geplakt krijgen, om tijdens de postproductie getransformeerd te worden door cgi-specialisten?

‘Ik vrees dat je een beetje achterloopt. Zulke toestanden zijn voor mij voltooid verleden tijd. Robin en Tom stonden gewoon in hun kostuums te acteren. Met de modernste software konden we alle digitale verjongingen en verouderingen quasi live op de set bekijken, en zo het acteerwerk bijsturen waar nodig.’

Dus geen rare toestanden meer zoals de wel heel houterige ‘jonge’ Robert De Niro in *The Irishman*?

‘Die film is vijf jaar oud. Dat is een eeuwigheid in technologische kringen. Het duurde toen nog veel langer om iemand digitaal te verjongen. Ik weet zeker dat een toptalent als De Niro zijn vertolking had aangepast als hij het resultaat al op de set had kunnen bekijken.’

Tot slot: sinds *Forrest Gump* hebt u al meerdere keren met Tom Hanks en Robin Wright gewerkt. Wat maakt hen zo speciaal?

‘Simpel: het zijn fantastische acteurs die enorm veelzijdig uit de hoek kunnen komen. Drama, komedie, noem maar op: ze kunnen werkelijk alles aan. Ze zijn ook nog eens ontzettend leuke mensen, met wie ik door de decennia heen een warme persoonlijke en professionele band heb opgebouwd. Ondertussen moeten we gewoon nog maar naar elkaar kijken en we weten al wat de ander wil zeggen. Beter wordt het niet als regisseur.’

HERE SPEELT VANAF 27 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

MAKE CINEMA GREAT AGAIN

Van 9 tot 20 oktober vindt de 51ste editie van Film Fest Gent plaats. Zoals vanouds kun je in de Arteveldestad twaalf dagen lang proeven van allerlei soorten cinema. *Vertigo* doorploegde het 95 langspeelfilms, 29 kortfilms en tal van concerten en andere evenementen tellende programma, en distilleerde een hoogstpersoonlijke tien om te zien. **STEVEN TUFFIN**

THE APPRENTICE

Na de wereldpremière in Cannes eerder dit jaar leek de verzamelde filmwereld niet goed te weten wat gedaan met deze tragikomedie over een jonge Donald Trump. Laat je echter niets wijsmaken: Ali Abbasi's *Gräns*- en *Holy Spider*-opvolger is een bijtende satire zoals Martin Scorsese die wel eens durft te maken, inclusief magistraal acteerwerk, succulent *set design* en uiterst fraaie fotografie.

CHRISTMAS IN MILLER'S POINT

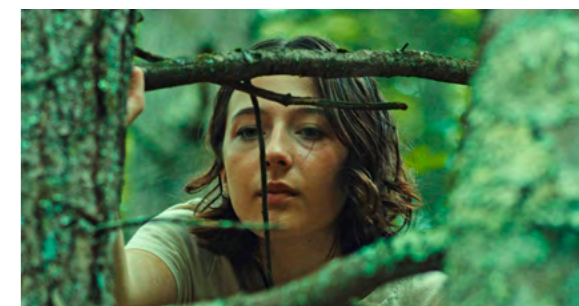
Terwijl sommigen oeverloos blijven discussiëren of *Die Hard* nu wel of geen kerstfilm is, pikt ondergetekende graag andere films mee die zich in die winterse periode afspelen. Een perfect voorbeeld is deze Amerikaanse indie – met onder meer de zoon van Steven Spielberg en de dochter van Martin Scorsese – over een familie die voor het laatst samen kerst viert in het ouderlijke huis.

DONNIE DARKO

Het langspeelfilmdebuut van Richard Kelly groeide na zijn ronduit teleurstellende bioscooprelease in 2001 uit tot een van dé cultfilms van de 21ste eeuw. Tijdens het Videodroom-parcours zet het Belgische ensemble BL!NDMAN een arsenaal aan instrumenten in om het relaas van een door sombere visioenen geplaagde tiener (Jake Gyllenhaal) van een extra bevreemdende dimensie te voorzien.

GOOD ONE

Nu Amerikaanse cinema steeds meer synoniem lijkt met superheldenblockbusters en andere megafranchises, durven we wel eens te vergeten dat de VS met de regelmaat van de klok ook geweldige indies voortbrengt. Mooi voorbeeld is dit op Sundance en in Cannes warm ontvangen drama over een queer tiener die tijdens een kampeertrip geconfronteerd wordt met de fragiele ego's van haar vader en zijn beste vriend.

BLITZ

In dit tijdperk van schimmige release-strategieën moet je elke kans grijpen die je krijgt om door een streamingdienst geproduceerde films op het witte doek te zien. Zo ook dit WO II-drama van gevierd regisseur Steve McQueen (*12 Years a Slave*) dat draait rond een moeder en haar zoontje die elkaar zoeken tijdens de verwoestende bombardementen van de Duitse luchtmacht op het Verenigd Koninkrijk.

MALDOROR

Twintig jaar jaar geleden deed Fabrice du Welz het Belgische film landschap op zijn grondvesten daveren met de licht surrealistische huiverthriller *Calvaire*. Sindsdien gooit hij het vaak over een realistischere – maar daarom niet minder beklijvende – boeg. Zo liet hij zich voor zijn achtste langspeelfilm inspireren door het falen van het politie- en rechtssysteem in de zaak-Dutroux.

GRAND TOUR

Sinds hij twaalf jaar terug doorbrak met zijn bezwerende zwart-witbeeldgedicht *Tabu*, staat Miguel Gomes te boek als patroonheilige voor diehard cinefielen. In zijn nieuwste worp mengt de Portugese cineast stille cinema-achtige scènes met documentaire beelden die hij in Azië schoot. Resultaat: een soort Wes Anderson voor gevorderden, in Cannes bekroond met de Prijs voor Beste Regie.

A REAL PAIN

Van Noah Baumbachs *The Squid and the Whale* over David Finchers *The Social Network* tot Zack Snyders DC-spektakels: Jesse Eisenberg houdt als acteur duidelijk van variatie. Het verbaast daarom niet dat hij ook achter de camera is beland. In zijn tweede film als scenarist-regisseur staat Eisenberg zij aan zij met *Succession*-ster Kieran Culkin als twee neven die naar Polen trekken om hun geliefde grootmoeder te eren.

DES TEUFELS BAD

Alsof de films van Michael Haneke en Ulrich Seidl nog niet genoeg deden vermoeden dat Oostenrijk een wel heel *fucked up* kantje heeft, doen Veronika Franz en Severin Fiala er graag nog een schepje bovenop. Na *Ich seh, Ich seh* en *The Lodge* gaat het regieduo de historische toer op, met een op feiten gebaseerd 18de-eeuws relaas over een ongelukkig gehuwde vrouw die alsmar duisterdere gedachten krijgt.

S10
BRUNO VANDEN BROECKE
KAMAL KHARMACH
ROMESH RANGANATHAN
GREGORY FRATEUR
& JUTTA TROCH
HETTY HELSMOORTELE
SPINVIS
GROF GESCHUD
AMATORSKI
NATHALIE MESKENS
NANA BENZ
JOHAN TERRYN
& RIKA PONNET
RABBA KINKELA
KOMMIL FOO
BERT VAN PUYMBROECK
IKRAAN
SUKILOVE
BORIS-JOHANNES
MAARTEN WESTRA
HOEKZEMA
JOOLS HOLLAND
MIMI WATERFALL
DALILLA HERMANS &
WILLEM BLONTROCK

SASQUATCH SUNSET

Vorig jaar tipte Michiel Philippaerts het underground-fenomeen *Hundreds of Beavers*. Het uitdagende curiosum dat deze editie het cinefiele hart van de Film Fest Gent-coprogrammator sneller doet slaan, gaat over een bigfoot-familie. Klinkende namen Riley Keough en Jesse Eisenberg zijn onherkenbaar, stoten allerlei vreemde klanken uit en gaan soms de ronduit ranzige toer op. Zien is geloven.

RAUWSTOET

Na vijftwintig jaar aan de top van de Vlaamse letteren ruilt Dimitri Verhulst zijn schrijftafel in voor een regiestoel. Zijn debuutfilm *Waarom Wettelen* is een even absurdistisch als herkenbaar drama over een uit de hand gelopen begrafenisplechtigheid. 'Ik zei de acteurs dat het publiek niet mocht weten dat ze iets grappigs deden.' **PAUL NOTELTEIRS**

Het voelt als een baby die in de couveuse ligt.' In maart was de postproductie van *Waarom Wettelen* klaar en sindsdien staat kersvers regisseur Dimitri Verhulst te popelen om zijn film op het publiek los te laten. Hij is benieuwd hoe kijkers zullen reageren op zijn behoorlijk eigenzinnige debuut.

Op de begrafenis van Christine duikt plots een notaris op met haar testament, waarin staat dat ze in Wettelen begraven wil worden. Niemand van de aanwezigen weet waar Wettelen ligt, dus neemt de begrafenisondernemer hen op sleeptouw. Het is het begin van een meerdaagse tocht langs ongewone locaties, waarbij steeds meer oude intriges naar boven komen.

Hoe lang droomde je er al van om een film te regisseren?

DIMITRI VERHULST 'Als ik als tiener het geld had gehad, zou ik me zeker ingeschreven hebben aan de film-afdeling van het Brusselse RITCS. Helaas was dat gewoon te duur. Toen mijn jeugdvriend en schrijver

Roel Verniers er regie ging studeren, vond ik dat pijnlijk omdat ik niet hetzelfde kon doen. De ambitie stak weer de kop op toen ik in 2017 de documentairereeks *Made in Europe* presenteerde voor de VPRO. Voor de opnames trokken we anderhalf jaar lang rond en bracht ik dus veel tijd door met cameraman Reinier van Brummelen. Hij merkte op een bepaald moment op dat regisseren iets voor mij zou zijn.'

Waarop jij naar je schrijftafel rende om *Waarom Wettelen* op papier te zetten?

'Niet helemaal. Het verhaal zat al lang in mijn hoofd, maar het lukte nooit om er een roman van te maken. Toen ik inzag dat het geen boek maar een film moest worden, stond het scenario in een week tijd op papier. Personages die zwijgen en niets doen: met een camera kun je dat prachtig in beeld brengen. In een boek is dat veel moeilijker. Hoe moet je dat dan doen? Een pagina leeg laten? Dat zou treurig zijn, toch? (*lacht*) Aanvankelijk wilde ik het verhaal niet zelf verfilmen, maar ik zag

het te graag. Ik kon het niet loslaten.' **Was het een grote aanpassing om plots filmdialogen te schrijven?** 'In het begin voelde ik van sommige mensen uit mijn omgeving de vrees dat de dialogen te literair zouden zijn. Net als in mijn romans zijn alle personages in *Waarom Wettelen* welbespraakt. Ik kan gerust een volksfiguur aan het woord laten, maar zijn afkomst staat niet in de weg dat hij deftig kan praten en nadenken. Daar was wat bezorgdheid over, al denk ik in alle onbescheidenheid te kunnen zeggen dat ik het pleit gewonnen heb.'

'Een film maken is eigenlijk een masterclass in probleemoplossend denken.'

DIMITRI VERHULST

Hoe beleefde je je eerste dagen op de set?

'Die waren behoorlijk overweldigend. Ik had al wel sets bezocht en daar veel gestolen met mijn ogen. Het is echter helemaal anders als je zelf de orkestleider bent. Het is makkelijk om een keer je cool te verliezen. Volgens hoofdrolspeler Peter Van den Begin duurde het twee dagen voor ik helemaal op mijn gemak was, daarna verliep alles heel vlot. Om de rust te bewaren, had ik ook beslist dat ik geen geroep op de set wilde. Je denkt ook slechter na als er lawaai is. Spanningen wilde ik daarom snel uitgepraat hebben.'

Een film maken is teamwerk, terwijl je een roman in je eentje schrijft.

Hoe was het om de controle voor een stuk los te laten?

'Ik had ongelooflijk veel vertrouwen in de crew. Aan de departementshoofden vertelde ik telkens dat zij écht baas waren over hun deel. Met de *director of photography* had ik vooraf besproken welke beelden, kleuren en sferen ik wilde, maar ik erkende ook dat hij zijn vak het beste kent. Ieder heeft zijn job en dat is oké. Als je mensen verantwoordelijkheid geeft, ontstaat een kans op magie. Een cameraman die een wolk op het juiste moment ziet wegtrekken, een acteur die een plotse ingeving krijgt: het zijn prachtige momenten die je vooraf niet kunt bedenken. Zulke dingen deden me fluitend naar huis rijden. Die ervaringen heb je veel minder als je een boek aan het schrijven bent.'

De humor in *Waarom Wettelen* is vaak absurd, de verhaallijn is dramatisch en tegelijk zijn veel situaties heel herkenbaar. Hoe vond je het evenwicht daartussen?

'Ik vroeg de acteurs om zich in te beelden dat de film zonder geluid afgespeeld zou worden en dat het publiek niet mocht weten dat ze iets grappigs deden. Zo kon ik de dramatische lijn via het spel beschermen.

Dimitri Verhulst & Peter Van den Begin

We hebben ook veel aandacht besteed aan de casting. Het is een grote groep acteurs en de chemie moest kloppen. Ik ben erg blij dat we zo'n prachtige ploeg samen kregen. Dat corona de draaiperiode met twee jaar uitstelde, had uiteindelijk zelfs zijn voordelen. Zo kon ik Emiel Vandenberghe lospeuteren van zijn dansgezelschap in Frankfurt. Dat was heel belangrijk, want ik kon hem niet zomaar vervangen. Geen enkele acteur kan dansen zoals hij. Hij beweegt als een godheid, een soort Venus die uit het schuim van de zee oprijst.'

Hij bedacht ook de choreografie van *Den Tettendans*. Zonder te veel te spioen: waarom wilde je die zo graag in de film?

'Ik ben een grote fan van Bollywoodfilms, waarin veel gedanst wordt. In deze film klopt de dans omdat die voor Emiels personage een vorm van wraak is op zijn pleegvader, die hem nooit naar de balletschool liet gaan. Door heel zijn familie mee te sleuren in de choreografie, steekt hij eigenlijk zijn middelvinger op naar de man die zijn toekomst dwarsboomde.'

Wettelen blijkt uiteindelijk een heel bijzondere plek te zijn. Hoe bepaalde je hoe die eruit moest zien?

'Het binnenplein van Wettelen ziet

eruit als het ontwerp van een Gaudi 'van de Aldi'. Het voelt behoorlijk surreëel aan, terwijl ik initieel een minder absurde plek wilde. Ik dacht aan een verlaten dorp in Portugal of Italië, maar daar konden we niet gaan draaien. Een film maken is eigenlijk een masterclass in probleemoplossend denken. Op de laatste opnamedag was er bijvoorbeeld een zware storm die aardverschuivingen veroorzaakte. We waren genoodzaakt te stoppen met filmen en de volgende dag moest een deel van de crew al naar huis. We hebben toen met een heel kleine ploeg de finale scène opgenomen, al zag het landschap er volledig anders uit. Tijdens die opnames stonden we allemaal achter de monitor te huilen. We waren samen afscheid aan het nemen van het project en de draaiperiode. Dat was enorm schoon.'

Hoe snel wil je weer in de regiestoel gaan zitten?

'Ik ben voorzichtig begonnen aan een nieuw scenario, maar daar kan ik nog niets over vertellen. Er zijn bovendien veel deuren waar je door moet voor je een film kunt draaien, dus dat is iets voor later. Nu wil ik eerst *Waarom Wettelen* aan de wereld tonen.'

WAAROM WETTELEN SPEELT VANAF 23 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

Close-up: Bêka & Lemoine

© Maddalena Clerfouzou

Meet the artists and explore their films, where cinema and architecture intertwine

4 → 8 Dec.'24
at Bozar

Al je entertainment op één plek

Scan deze QR-code voor meer info

V.U.: Telenet BV - Lierssteenweg 4 - 2800 Mechelen

Joker: Folie à Deux

REGIE Todd Phillips
CAST Joaquin Phoenix, Lady Gaga, Brendan Gleeson
SPEELDUUR 2u18
VANAF 2 oktober in de bioscoop

Arthur Fleck staat terecht voor de moorden die hij als Joker gepleegd heeft. Zijn troosteloze bestaan verandert echter onverwacht in een symfonie wanneer hij een opmerkelijke dame ontmoet. De Gotham-variant van *Dancer in the Dark*. **RUBEN NOLLET**

Lee

REGIE Ellen Kuras
CAST Kate Winslet, Alexander Skarsgård, Marion Cotillard
SPEELDUUR 1u56
VANAF 9 oktober in de bioscoop

Gevierd *director of photography* Ellen Kuras regisseert Kate Winslet in deze biopic over Lee Miller, de *Vogue*-fotograaf die een belangrijke bijdrage leverde aan de documentatie van de naziconcentratiekampen. Voor fans van *Pollock* en *One Life*. **CHRIS CRAPS**

Anora

REGIE Sean Baker
CAST Mikey Madison, Mark Eydelshteyn, Yura Borisov
SPEELDUUR 2u19
VANAF 30 oktober in de bioscoop

Sean Baker (*The Florida Project*) gaat voor een John Cassavetes-achtige komedie over een stripper die in een wilde bui huwt met de zoon van een Russische oligarch. Hoofdrolspeelster Mikey Maddison schittert in deze Gouden Palm-winnaar. **CC**

The Substance

REGIE Coralie Fargeat
CAST Demi Moore, Margaret Qualley, Dennis Quaid
SPEELDUUR 2u18
VANAF 6 novembe in de bioscoop

Na de actiethriller *Revenge* gaat Frans genre-auteur Coralie Fargeat de bodyhorror toer op. David Cronenberg is dan ook nooit veraf in dit relaas over een ouder wordende tv-ster die een geheimzinnig verjongingsgoedje aangeboden krijgt. **STEVEN TUFFIN**

A Different Man

REGIE Aaron Schimberg
CAST Sebastian Stan, Renate Reinsve, Adam Pearson
SPEELDUUR 1u52
VANAF 27 november in de bioscoop

Deze tragikomische inversie van *The Elephant Man* toont hoe een aspirant-acteur met een zware gezichtsmisvorming door een radicale medische ingreep miraculeus 'geneest'. Een mooi uiterlijk blijkt echter niet het halleluja waarop hij had gehoopt. **RN**

Op vertigoweb.be vind je elke woensdag nieuwe recensies!

KNEECAP

A RIOTOUS TRIUMPH!
- VARIETY

MÓGLAÍ BAP MO CHARA DJ PRÓVAÍ
AND MICHAEL FASSBENDER

WINNER JURY PRIZE SUNDANCE FILM FESTIVAL

SXSW OFFICIAL SELECTION

TRIBECA FESTIVAL OFFICIAL SELECTION

OFFICIALLY SELECTED FOR FILM FEST GENT

A FILM BY RICH PEPPIATT

RELEASE 20-11

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be @septemberfilmbe

THE SUBSTANCE

A FILM BY
CORALIE FARGEAT

CANNES FILM FESTIVAL
BEST SCREENPLAY
2024

DEMI MOORE
MARGARET QUALLEY
AND DENNIS QUAID

"ABSOLUTELY F***ING INSANE"

INDIEWIRE

MUBI cinéart

6 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

